

ud og ind ad Smaagaderne og havnede tilsidst inde i Ørstedsparken. Her havde han i disse Dage regelmæssigt gaaet sin tidlige Morgentur, mens der endnu kun var faa Spaserende. Ogsaa nu i Byens Middagstid var der fredeligt. Børnene og Ammerne var taget hjem. Bænkene var tomme. Brede Skygger strakte sig henover Plæner og Gange, mens Solen endnu skinnede paa det gulnende Løv og de mange irgrønne Broncestatuer.

Han satte sig ned paa en Bæk i en af Midtergangene; og mens han sad der uforstyrret og tegnede med sin Stok i Gruset, skød paany den Tanke op i ham, at det vilde være en Lykke baade for Inger og Børnene, om han døde eller paa anden Maade gled ud af deres Tilværelse. Maaske især for Børnene. Han tænkte paa, hvad Inger forleden havde fortalt om Hagbarth. Han havde i nogen Tid selv mærket at der var kommen noget skjult i Drengens Væsen overfor ham. Saaledes en Dag, han havde overrasket ham i en ret uskyldig Jagt efter en Fugl ude i Haven. Det Udtryk, der var kommen i Drengens Øjne, da han opdagede ham, havde isnet ham saa dybt ind i Sjælen. Det havde været for ham, som om han saae sig selv som Barn staa foran sin Fader og paa engang angst og fripostig gribe til alle Slags uværdige Udflugter for at dække over en Forseelse. Men Hagbarths klare Pande maatte intet Kainsmærke formørke! Den faderlige Forbandelse, der hvilede over hans Liv, og som havde gjort ham fremmed og fredløs her paa Jorden, maatte ikke gaa i Arv til hans Børn. Og Inger! Nu, da han var bleven sig sin uovervindelige Livsskyhed fuldt bevidst, hvor kunde han da længer forsvare at lade hende dele hans Skæbne? Stakkels Barn! Hun kendte endnu ikke sin Ulykke. Hun forstod endnu ikke, at hun var bundet til en Skifting, en Underjordisk, som blev blind i Lyset og dræbtes af Lykken. Og skulde ogsaa hendes Øjne engang blive aabnede ved Kærlighed til en anden, — hun vilde lukke over sin Hemmelighed som over en Dødssynd, visne hen og dø uden endog at have tilstaaet den for sig selv.

Han rettede sig i Vejret for at gaa videre, da hans Blik faldt paa en Statue, der løftede sig over Græskanten paa den anden Side af Gangen. Det var Silen med Dionysosbarnet i sine Arme. Støttet til en Træstamme stod den gamle Satyr med et lille Smil i Øjenkrogene og bøjede sig over den